

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Secunda secundae Summa Theologiae

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

7 De solennitate voti, per quid scilicet solennizetur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72772](#)

QVAEST. LXXXVIII.

ARTIC. VII.

214

cundum bonitatem quæstio agitur, an s. si melius opus cum uo-
tu, quam sine. E: additur in titulo magis meritior in habenti-
bus charitatem, quoniam solimodum opera sunt meritoria.
In reuropone ad secundum eundem 6. art. dubium occurrit,
An ille quem poenitentia voulisse, ita qd: displicer ei voulisse; et si est
in statu libertatis, si-
cun: erat antequam
vouisse, nolle: uo-
tare, ex qd: o tamen
veto stringitur, vult
firmitate potu: iuum,
petere: & si peccat,
a peccato mortaliter.
Videtur enim
quod non peccet, qd:
ville fium fertur in
obiecitum lictum ab-
sque alia mala cir-
cumstantia. Manife-
statur alius: & obie-
cium istud, & obie-
cium unius alterius
non habet utrum, qui refutat obligare
ex uno, quem con-
fiteri non peccare. Dis-
ferentia namque in-
ter illos duos non est
ex parte obiecti: sed
ex parte modi volen-
tia: qua habens votu:
fertur in libertatem
a uoto condicionali-
ter, scilicet si est in statu libero: non habens uero uotum fertur
in libertatem absoluere: quia est in statu libero.

AD TERTIUM dicendum, qd
ille qui facit aliud sine uoto, ha-
bet immobilem voluntatem re-
spectu illius operis singularis qd
facit: & tunc quando facit: non
voluntatem confirmat, non cau-
sat tristitia, sed gaudiū. Vnde †
Aug. dicit in epistola ad Armen-
tarium, & Paulinam. Non te uo-
uise poeniteat, immo gaude iam
tibi sic non licere, quod cum tuo
detrimento lucifuerit. Si tamen ip-
sum opus secundum se considera-
rat, triste, & inuoluntariam
redderetur post uotum, dum ta-
men remaneat voluntas uotum
implendi, adhuc est magis me-
ritiorum, quām si fieret sine uoto:
qua: impletio uoti est actus
religionis, quā est potior uirtus
quam abstinentia, cuius actus est
iciunare.

AD TERTIUM dicendum, qd
ille qui facit aliud sine uoto, ha-
bet immobilem voluntatem re-
spectu illius operis singularis qd
facit: & tunc quando facit: non
voluntatem confirmat, non cau-
sat tristitia, sed gaudiū. Vnde †
Aug. dicit in epistola ad Armen-
tarium, & Paulinam. Non te uo-
uise poeniteat, immo gaude iam
tibi sic non licere, quod cum tuo
detrimento lucifuerit. Si tamen ip-
sum opus secundum se considera-
rat, triste, & inuoluntariam
redderetur post uotum, dum ta-
men remaneat voluntas uotum
implendi, adhuc est magis me-
ritiorum, quām si fieret sine uoto:
qua: impletio uoti est actus
religionis, quā est potior uirtus
quam abstinentia, cuius actus est
iciunare.

A similiter non potest corum esse poenitentia sine peccato mortali, vt pater.

¶ Quo ad secundum differentia est inter vota maximorum, &
diuinarum bonorum, & alia vota. Nam poenitentia votorum

maximorum ac diuinarum ratione fixa materie, infert remis-

sionem voluntatem in

bono, quam fuerit,

qua: fine de: rimento

virtutis perfeuerātie

non est. Nā vbi prus

iste, cum modo pe-

nire fecisse votum

religionis, aut conti-

nentia, perfeuerabat

in complacencia in-

choata virtutique fel-

icit eius quod est fa-

cere tale votum, & ip-

sius voti, modo muta-

tata voluntate circa

primum, non perfeuer-

erat in illo, quo est

quasi radix tantu: bo-

nini. Et consequenter

magis ex necessitate,

quam amore perfeue-

rat in conseruando

contineniam, &

religionem, quod fi-

ne peccato veniali

non est, nec parui peni-

pliculi ad disponendu:

ad mortale.

Cui enim minus con-

tinetia, aut religio placet, non facile tot pericula euader, aut re-

media opportuna iuiciet, castigando corpus, &c.

Poenitentia autem

aliorum votorum vt peregrinatione, ieiunii, & humi-
datione materie non inferunt remissione voluntatem in bo-

no, quoniam sunt particularia quādam parua bona: & comitit fa-

cile aliquam ista bona refutare propter meliora.

Vnde huiusmodi

votorum poenitentia nec ratione formae nec ratione ma-

teria, ex peccato, si ex rationabilis causa sit: alioquin veniale

peccatum est.

¶ Quo ad tertium, distinguendum est, qd aut poenitentia est de ope-

ribus bonis factis ex uoto, praefixito uoto, & sic est manifeste

peccatum mortale.

Hoc enim nihil aliud est, quam dolere de

perierat obseruatione uoti, quam costar: fuisse de necessitate falatu:

Aut poenitentia est de ipsiis eisdem operibus non praefixito uoto, sed magis cum eradicatione uotaverbi grava.

Plantauit quis arborē fructiferā in horro suo, multo tempore fructus

proiulit, penitus post mulnum temporis dominum plantas in

in horro arbore illam, uellera: caruisse semper illa arbore, &

fructibus perceptis, potius quam habere illam cum fructibus. Sic

in proposto, penitus aliquid le proficuum esse, uelleq: nunquam

proficuum esse, non curans quod etiam non fecisset tot bona, que

fecit seruando professionem suam, &c. I: cōtentia siquidem ista

non est de obscuratione uoti, sed de ipsa applicatione ad uolum

cum subsecuis, nullo praefixito uinculo.

Et talis poenitentia

euidenter est rationis, cum poenitentia talis uoti secundo loco di-

scissu: Ac per hoc, si habet pri: materia maxima diuitia naque

bona: ut castitatem, vel religionem, peccatum tanto grauius est,

quanto remotoris a bono voluntatis est, dum omnia refutare

bona peracta si posset, infra laitudinem tamen uenialium ualde

proximorum caui ad mortale.

Si vero haberet pro materia, articula-

ria parua bona, posset esse fine peccato, si rationabilis caua

subficeret. Ex his patet responso ad obiecta.

¶ Super Questionis octauaginta et duas Articulum septimum.

ELLE art. 7, q. 88. dubium occurrit, in quo consutit solemnitas no-
ti. Et est ratio dubij, num ipsa rei obscuritas, tum diversitas op-
tionum, tum necessitas sciendi hoc: quoniam hinc multarum
qua: solutiones pendent. Et ne in æquino laboremus, quid
nomini preponamus. Solemnitatis nomine in proposito nunc
pamus illud, unde uotum habet quod dirimat matrimonium. In
hoc enim secundum omnes differt uotum solemnē a uoto sim-
plici, quod uotum solemnē non solum impedit, sed etiam dirim-
matrimonium si contrahatur, ita quod matrimonium post
contrahit, est nullum: uotum autem simplex impide solemno-
do matrimonium potest.

¶ Est igitur triplex de hoc opinio. Prima est, qd solemnitas noti

confut in benedictione, seu consecratione uocantis. Dupliciter
enim solemnizatur uotum, scilicet per professionem religionis
approbat: & per su:ceptionem faci ordinis, & in su:ceptione ia-
cri ordinis manifeste interuenit coelebratio uocantis. In profesio-

ne

Ne vero interuenit benedictio, ut patet ex 6.c. Ecclesiastice hierar. vbi ius constitundi monachum ponitur, & in pontificali, seu ordinario Romane Ecclesie, vbi etiam ordo constitundi monachum habetur, licet alter quam tempore Dionysij siebat.

Sed haec opinio falsa est, nam quoniam solemnitas voti non consistit in eo, sine quo

votum solemnne innatur: sed votum solemnne religionis sine omni benedictione uocantis intentur. ergo solemnitas eius non consistit in benedictione uocantis. Patet minor dupliciter. Primo, quia professione tacita, voluntate deliberata acceptata, est uota uotum solemnne, non preium pium, sed nerè actu, & tamen sine omni benedictione sit. Secundo, quia professio explicita non sit in omnibus religiobus approbata cu benedictione, ut patet in ordine Prælatorum, ubi sole uestes benedicunt post professionem immideate, ita quod etiam hoc sit postquam est solemnni uoto alligatus iste cuius uestes benedicuntur. Tum, quoniam solemnitas uoti non consistit in eo, cum quo stare potest, quod uotum coniunctum sit simplex: sed coniactatio facit ordini est huiusmodi, quod cum ipsa flare potest, quod uotum continentia illi annexum sit simplex. ergo solemnitas talis uoti non consistit in consecratione. Patet minor ex hoc, quod Ecclesia posset statuere, quod de cetero sufficiens ordinem sacram, non nisi simplex uotum continentia emitant. Tunc enim quilibet uouaret cunctam suipius faciem sacram ordinem, & ramen non nisi simplex uotum haberet. Tum, quoniam concurrentibz simili uoto, & co-sacram, fuit uoto religiosus, & benedictio, remota Ecclesie institutione, aut approbatione, non constituit uotum solemnne, ut patet ex eo, quod si quis fechis Ecclesie statuo sufficiens subdiaconatum, ut totaliter facies manciparet, uoueret continentiam, non propterea astrinxeret uoto solemnne, & tamen concurrens simili consecratio, & uotum ratione consecrationis emissem. Et similiter, si quis proficeretur aliquam religionem, quae nunc est approbata remota approbatione, puta, quod defineret esse approbata, & post aliquam tam proficeretur, & benediceretur, ut de monachis est ordinatum, non propterea astrinxeret uoto solemnne. Non habet ergo uotum continentiam ex hoc, quod huic suipius faciem sacram, quod sit solemnne, neque uotum religionis ex hoc, quod sit cum benedictione, quod sit solemnne.

Secunda autem opinio est, quod solemnitas uoti i consistit in exhibitione sui ipsius, ita quod uotum simplex habet solam promissionem uotum autem solemnne habet promissionem & exhibitionem, non promissorum in seipso, sed in sua radice, quia haber exhibitionem suipius in ipso statu, in quo radicaliter continetur oia promissa. Nam & qui proficeret religionem, & qui suscepit sacram ordinem, non solum promittit ferire &c, sed ipso facto mutat statum, quamvis non mutaret uestes, habitationem, & conuersationem, ut patet.

Sed nec haec opinio est uera: quoniam mutatio status, mancipatio hominem ad diuinum cultum & religiosa opera,flare potest cu uoto simplici, ut patet, si Ecclesia intueret, quod in sacro ordine, & religione aliqua uotum simplex fieret. Et rursus in sacro ordine mancipatur homo ad diuinum cultum sine dependentia ab annexo uoto, ut patet in Ecclesia primitiva, & orientali usque in hodiernum diem. In religiobus uero, quoniamcumque aliquis exhiberet seipsum, & uoueret, nisi Ecclesia authoritas interueniret, numquam uotum religionis esset solemnne, ut patet de-

F votis proficitur religionis non approbatur, quod est igitur tercia opinio, quae est vera, quod est in uoto, non in uoto regulari obseruatur.

Rei solemnitas adhibetur secundum illius rei conditionem, sicut alia est solemnitas noua militum, in quodam apparatu equorum, & armorum, & concurso militum, & alia solemnitas nuptiarum, quae consistit in apparatu spissi, & spissi, & conuerti propinquuorum uotum ait est promissio Deo facta. Vnde solemnitas uoti atteditur secundum aliud spissale, quod ad Deum pertinet, i.e. secundum aliquam spissale benedictionem, vel consecrationem, quae ex institutione Apostolorum adhibetur in professione certe gule, secundo gradu post faciem ordinis susceptionem, vt dicit Dionysius, c. Ecclesiastice Hier. Erasmus id est, quia solemnitates non consueverunt adhiberi, nisi quod aliquis totaliter mancipatur alicui rei. Non enim solemnitas nuptialis adhibetur, nisi in celebratione matrimonii, quodampter, coniugium sui corporis potestate alteri tradit. Et similiter uoti solemnitas adhibetur, quodam aliquis per suipius faciem ordinis diuinum ministerio applicatur. Et in professione certe regule, quod per abrenuntiationem feci, & proprio voluntatis aliquis statuum perfectionis assumit.

Ihabitus ex devotione seniore innivent eis conditionem, ut enim uota non excludunt uotum simplex, non enim authoritas Ecclesie debeat. Secus autem esse debeat tertius habitus, quia religionis uota proficiuntur a Apostolice, Sicutus quarm per Iulianum dicuntur, quod in sexto Bonifacius octauam determinavit, quod in ecclesiis uotis sola Ecclesie insuffratio est necessaria, ut religionis uota proficiantur. Secundus autem est habitus, quod in ecclesiis uotis duo tantum sunt, scilicet religionis approbata, & ordinis statu, et nullatenus obiectatur, quod contradicit amborum in mea opinionis rectionem, & in auctoritate apostolica, secundum opinionem refutacionem, quoniam non ad assertiōnē: Reiponco quod quantum ad spectat, in aquitoco forte iuris quod auctoritate remontiali de facto ordinatis in huiusmodi uotis, quod autem autem de teologico autem de solemnitate, quae ipsa uota esse habet, quod sit solemnne. Veritatem de solemnitate memor in litera laiorum erit terminus.

KQuantum uero ad secundam & tertiam opinione tradicio auctori. Ad eam encedunt deinceps ipsius, & statuum Ecclesie, per suipius faciem, non ut se forsan, & sic neurum sufficit ad voluntatem, pterea secunda opinio ponens in sola exhibitione suipius, quod est secundum suipius, non ut voluntate lemnitare, refutata est, & ab ipso auctoritate diffinit, sicut i. artic. 2. quod, dum dicit, que aliquis proficeratur, nisi uoto proficeretur, est uoto solemnne. Propterea necepsit, quod voluntate suipius, ibidem refutatur, quod feliciter super suipius fundatur. Oportet namque ista secunda opinio, ut possit membrum, ab ipso finali consecrare, & thoriare, & ex parte uocantis in possessionem, quae importans, quia regno dei, exhibitione, aut approbata exhibitione, amplius, & in uocatione confonat, quafid Ecclesia proprias locas, seu mundi opera, quia approbat exhibitionem, seu famulatum, aut approbat sic uota, ut habeat est sic, hoc est, cum inhabilitatione uocis, ut approbat prius ab Ecclesia, impetratur.

Non responde
ui morte p
negatus.

RESPON. Dicendum, quod uicuique,

sigmido modo Ecclesia facere potest, ex quibus pater primò, qd ad uotum duo exiguntur tantum. Nam ex parte uotuum requiritur, quod uocare: ex parte autem Ecclesia, quod uotum siue inhabilitas s' hominem ad matrimonium &c. Hanc enim inhabilitatem uim non posse uotum ex priuata potestate habere, sed

A D P R I M U M ergo dicendum, qd huiusmodi solemnitas pertinet non solum ad homines, sed ad Deum, in quantum habet aliquam spiritualem consecrationem, seu benedictionem, cuius Deus est author, et si homos minister, secundum illud Num. 6. Inuocabunt nomen meum super filios Israhel, & ego benedicis: & ideo uotum d' solemnem habet fortiorē obligationē apud Deum, quam uotum simplex: & grauius peccat, qui illud transgreditur. Quod autem dicitur, quod uotum simplex non minus obligat apud Deum, quam solēnitatem, intelligendum est quantum ad hoc, quod utriusq; transgredit se peccat mortaliter.

A D S E C U N D U M dicendum, qd particularibus artibus non con-

tem ratio, qua in hac litera afferunt ex similitudine solemnitatum in alijs actibus, seu statibus scilicet militie, & nuptiarum, sua data super ratione communis, quia scilicet solemnitas vincitur rei adiutorum secundum illius rei conditionem, efficaciter inferit, quod solemnitas ceremonialis in uoto debet fieri secundum al-

quid spectat ad D'ū, pura, secundum puritatem mentis, confes-

In corp. ar.

sionem, & ceremonias ecclesiasticas ad Dei cultum pertinentes, sicut etiam ipsum uotum ad Dei cultū pertinet, cum sit religiosus actus. Hoc n. optime inferat ex ratione, & similiudine militie, & nuptiarum: sed tōto hoc conceperit, non habetur quod solemnitas, qua uotum hēt vim dirimendi matrimonium, constituit in his ceremoniis, aut diuinis officiis per eas. Videatur siquidē mihi, quod hoc in loco distinctio illa locum habeat scilicet de prima impositione nominis, de translacione eius ad aliud significandum. Solemnitas namque si secundum propriam significacionem fuit, ceremonialis, & praecipue facta importare videtur, qua singulari quodam tempore sunt, & inde translatim sunt ad alia. Et a confusione Ecclesie factum est, ut cum de uoto agitur, significet in uoto vim dirimendi matrimonium, seu id vnde uotum habet vim talē. Vnde author ad propriam vocabuli significacionem more suo affectis, & in ceremonialibus significatis nomine solemnitas, diuinum opus contemplatus, ad ipsum diuinum opus scilicet spiritualem benedictionem, solemnitas nomen applicavit, volens qd ex tali diuino opere uotum habeat vim dirimendi matrimonium, &c. Ut autem ex dictis patet, haec benedictio non inuenitur in omni vero uoto solemnis. Et ubi inuenitur, per accidē se habet ad solemnitatem voti non ceremonialis, sed l. gratiam, de qua est qualitas: que uotum solemnitas ideo vocari potest legitima, quia lege fancia, & hoc nomine nuncupata, legis vim habet. Haec autem ideo dicta sunt in mens literae recipiuntur, & velias solemnitatem duplicitem esse in uoto, ceremoniali, & legitima, qua ratione ceremonialium adiunctarum forta videatur nomen solemnitas. Sed de nomine non est quaffio, sed de re.

D In eadem responsione ad primū eiusdem i. p. articuli, duibum occurrit, An distinctio uoti simplicis, & solemnis sit specifica, sic, quod transgressor virtusque simul incurrat deformitatis diuarum specierum, verbi gratia. Habens uotum solemnis, & simplex contumia, si formicatur, peccat contra contumiam latram voti simplicis, & latram voti solemnis. Apparet enim ex dictis authoris in 4. distin. 3. quod distinguuntur haec uota species, sicut vegetarium, & sensitivum, & consequenter, quod diuina specierum mala incurrat transgressor virtusque.

E In oppositum videtur esse, quia nihil est unicus, nihil virtus in uoto simplici, quod non fit in lolemnis. Et similiter quicquid transgressione est in uoti simplicis violacione, clauditur in violatione solemnis. Nulla ergo alia additur deformitas ex violacione simplicis uoti de eodem.

F Ad hoc dicitur, quod quemadmodum oculus hominis, & oculi leonis sunt euidenter speciei, in quantum sunt potentissimae usitate propter identitatem formalem obiecti uirtusque, puta, coloris: potentiarū, dexteritas, uel identitas formalis, penes obiecti formalis diversitas, uel identitatem autem dicitur. Et sunt dexterarum specimen, in quantum sunt naturalia membra hominis, & leonis, iuxta illud Aver. i. de anima. Membra hominis, & membra leonis differunt, quia anima homini differt ab anima leonis. Haec siquidem distinctio ex parte subiecti, seu habentis, se tenerita uotum solemnis, & uotum simplex, si ad actus referantur presupponit identitatem materie, euidenter sicut speciei, quoniam utrumque cultum Deo afferit promiscendo idem. Si autem referantur ad uotum, sic clauduntur in se diversitatē specificam, saltem propter inhabilitatem uotum ad opificia, puta, ad matrimonium, ad hanc diuinam propria, &c. Propter quod uotum solemnis dicitur habere plene uim obligatiuam, simplex autem non: quoniam simplex uotum continentia sic obligat ad cotinentiam, & relinquat poten-

potentiam ad matrimonium, & eius opus. Solene autem sic obligat, qd; voulens est inhabilis ad matrimonium, & eius opus, qd; si contrahat, matrimonium est nullum: & si vtatur illo, peccat mortaliter, etiam reddendo debitum. Et quoniam distinctione specifica virorum ex parte obiecti attenditur (vnde non est hic di-

ARTICVLVS VIII.

*Vtrum illi, qui sunt alterius potestati
subiecti, impediatur a nouendo.*

AD OCTAVVM sic proce-
ditur. Videtur, quod illi, qui
sunt alterius potestati subiecti,
non impediuntur a vouchendo. Mi-
nis enim vinculum superatur a
maiori: sed obligatio qua quis
subiectus homini, est minus vin-
culum, quam votum per quod
aliquis obligatur Deo. ergo illi,
qui sunt alienæ potestati subie-
cti, non impediuntur a vouchendo.

questionis octuagesima octaua Articulum octauum.

In ar. 3. eiusdem S8. q. dubium occurrit, An votum subdit de eo, in quo subiicitur, obligat? subdium ad mortale antequam innocentia superiori. Verbi gratia. Vouer religiosus quotidie dicere septem psalmos pontificales, nec hoc votum indicar pralato fui, si interim transgreditur talis votum, an peccet mortaliter. Videatur enim quod non peccet, falso mortaliter, tali quod votum vliquequo innocentia pralato, non est firmum, vi patet, & in litera dicuntur in reipositione ad tertium, & ad quartum. Et si non est firmum, ergo non est votum, quoniam de ratione voti est firmitas. Et si non est votum, ergo non habet vim obligatoriam ad mortale. In oppositione est, quia votum conditionatum extante conditione obligat ad mortale: sed humilio-
di votum est conditionatum, vi in litera dicuntur in reipositione ad ultimum, & conditio extata: nam conditione libertate est, si superior non contradixerit, & haec extata quando superior nesciret votum, ergo huiusmodi votum obligat ad mortale nesciente superiori.

Ad eudentiam huius difficultatis, sciendum est, quod bonum supererogationis quod subditus vult, potest duplicitate se habere ad subditum videntem, & licet vi inhibitum in communione vel in particulari vel ut non inhibitum. Habet enim se ad religiosum, ut inhibitum in communione, opus peregrinationis, quia non potest fine licentia exire claustrum, ut inhibitum uero in particulari, opus mortificationis uerberando se, & huiusmodi, si a praedato prohibetur fieri fine sua licentia. Ut non inhibitum uero opus orationis, quando sibi vacat. Si igitur subditus nouerit opus supererogationis inhibitum, subtiliter conditio affirmatu*m*. Hi superior conseruferit, qm aliter materia voti non efficeret virtutum. Opus n*on* inhibitum flante inhibitione confit: non esse opus virtutum. Votum autem est promissio facta Deo, & non debet esse ridiculosa. Vnde tenetur subditus conseruare suu*m* perioris requiri. antequam sit in mora perfoliendu*m* uotum. Nisi enim ipse superiori tenetur requiri de relaxanda inhibitione, letu*m* concedenda licentia, van*m* & ridiculosa efficeretur promissio. Et confirmatur, quia in promissione qua sit homini cum conditione, si coſiderer amicus, uel cognatus, &c. ac impliante subtiliter quis debet requirere conseruare, aut specificatur quis teneatur, si inter rationales homines fit contraactus. In uoto autem inter hominem, & Deum fit quasi contractus quidam, & cum non expectetur quod Deus procure debeat conseruare suu*m* perioris, restat vt vocent teneatur ad superioris conseruare requirementum. Tempus autem requiringendi, ut dictum fuit, est antequam sit in mora impliendi promissum. Si autem subditus nouerit Deo opus supererogationis non inhibitum, tunc conditio subintellec*m*ta est negativa, & licet non contradicat superiori. Et raro est, quia actus supererogationis, qui est in potestate superioris non inhibitus, est utere actus virtutis, & stante conditione non inhibitione, est in potestate nouentis distante conditione, ergo potest esse materia voti. Non requiriatur ergo ad hoc, quod tale uotum sit uero uotum conseruacionis, conseruare superioris: quoniam in nullo potestem superioris laddit.

F ¶ Et propterea ad dubium motum dicunt, quod si
puta, puella, uxor, religiosus &c. vobis non
potestate superioris, teneat ea implere. In
sciente, & peccat mortaliter transgrediens, in
non contradictionis superioris. Et ad obser-
vandum.

¶ 2 Præt. Filij sunt in potestate patris; sed filij possunt p̄siteri in aliqua religione etiā sine uoluntate parentum. ergo non impeditur aliquis a uouendo per hoc, gelubieatus potestati alterius.

G ¶ 3 Præt. Matus est facere, q̄ pro-
mittere: fed religiosi qui sunt iudicati
potestate prelatorum, pñl alia curia
facere sine licentia suorum prela-
torum, puta, dicere aliquos pal-
mos, uel facere aliquas abfim-
tias. ergo uidetur q̄ multo magis
possint huiusmodi Deouen-
uendo promittere.

¶ 4 Præt. Quicūq; facit, qd deju-

Ecce propter diuersam dispositiōē necesse est
effe inhibitiōē, vel non esse inhibitiōē, ut decimū
Sed hic occurrit dubium non pertinens, quod
perioris confitens, ut contradicātō inveniatur ad
opus, quod est materia rationis, ut pote
dubitare de hoc, queritur, cum quis dicit, nō ob
tinetur vel inveniatur, si hīc neq̄e loquuntur et co
inhibet ieiunium, an tenetur manuteneat
utriusque de hoc, an iūficiat, q̄ superior actiones
Dio dicit, utrūq̄e inveniatur, utrūq̄e prohibetur.
hac si quidem cogitatione multa appetit. Vix non
tradictio, vel diffensus referatur ad modum
traditio, superioris nihil aliud est, quoniam in
autem utrum a superiori reficitur. Ad
triagēmio, ubi de hīnūmodi vobis semper
traditio superioris referat unius manifestū, ut
mater de patre reflectu p̄ceptu, & ut respondeat
[In oppositum autem est, q̄a oppositum est
ad constitutendum utrum concursum possit
perioris confitens ad opus, ut p̄e dicitur, q̄a
dā obligacione humani modi non fuit, sed
speciu operis.